

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 17.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940328544/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Første Brev

N^o den 8de November 1848.

Kjære Mathilde!

Du fortjener rigtignok ingen Tak for Dit Dommedagsbrev, og endnu mindre nogen Forklaring. Jeg kunde passende sige: Veed Du det ei, da skal det aldrig tolkes af min Læbe! I daglig Tale: kjender Du mig ikke bedre, fortjener Du slet ikke at kjende mig.

Jeg venter Roes, fordi jeg saa dristigt er gaaet ud i den vide Verden, for at gjøre Nytte, og blive et fornuftigt Menneske, som Du og Dine Lige, og saa – Men jeg kan knap troe mine egne Øine! Er det virkelig Dig, der taler om Utaknemmelighed – gammel svag Tante – Jagen efter noget Nyt o.s.v.?

Eet Spøg, et Andet Alvor! Denne Gang vil jeg dog lade Naade gaae for Ret, og give Dig al den Forklaring Du kan forlange, da jeg selv kanske for en Deel er Skyld i at Du ikke kjender mig ret. Jeg har, af Frygt for at Du skulde finde mig latterlig, aldrig ganske ladet Dig see mig som jeg er. Nu er det paa Tiden, at Du lærer mig at kjende, hvis Du finder det Umagen værdt. Siger Du, jeg er egenkjerlig og forskruet – ja saa vil det gjøre mig ondt, thi saa mister jeg Dig, min eneste Veninde.

Du kjender kanske saa lidt til mit egentlige Forhold til Tante, at jeg maa sætte Dig ind deri, hvis Du skal see Sagen med mine Øine. Tante er en god gammel Kone, og jeg er hende virkelig taknemmelig, især fordi hun altid har ladet mig have min Frihed. Men hun er ikke blandt dem, jeg med Kjærlighed kan slutte mig til, da vi aldeles ingen Interesser have tilfælleds. Hun sværmer for Skjødehundene, Fugle i Buur, har den meest levende Interesse for Naboers og Gjenboers Affairer o.s.v. Jeg holder kun af Fugle i Luften, Hunde i Lænke, og er nær ved at falde isøvn over al den Snak om Ingenting. Naar Tante fortalte om sin salig Mand, og alt hvad han i en Række af Aar havde sagt og gjort, havde jeg altid en Afhandling at skrive til Sproglæreren, saa Agathe blev Slotømhøretinde. Til Gjengjæld faldt